

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 ของโรงเรียนประชาณีเวศน์ที่ได้รับการเรียนการสอนแบบร่วมมือ (Cooperative
Language Learning) กับ การสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง (Total Physical Response)
**A COMPARISON OF ENGLISH LEARNING ACHIEVEMENT OF GRADE THREE
STUDENT TEACHING BY COOPERATIVE LANGUAGE LEARNING AND TOTAL
PHYSICAL RESPONSE METHOD**

สุพจน์ ไทยสุริยะ¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและความพึงใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการเรียนการสอนแบบร่วมมือ กับ การสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาณีเวศน์ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 64 คน มาจาก 2 ห้องเรียน ซึ่งมาจากการนำคะแนนสอบกลาง ภาคเรียนที่ 2 มาหาค่าเฉลี่ยที่มีความใกล้เคียงกันจากนั้นใช้การสุ่มอย่างง่าย โดยการจับสลาก เป็นกลุ่มทดลองจำนวน 32 คนสอนโดยใช้การสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง และกลุ่มควบคุมสอนจำนวน 32 คนสอนโดยการสอนแบบร่วมมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้ท่าทาง ส่วน แผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มควบคุม เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบร่วมมือ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนต่อกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยการเรียนการสอนแบบร่วมมือ กับ การสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง สถิติที่ใช้ในการรวบรวม โดยการหาค่า Independent sample Test, ค่าเฉลี่ย , และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน, ค่าความยากง่าย, ค่าอำนาจจำแนก KR20 ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า การเปรียบเทียบสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ท่าทาง สูงกว่าการสอนแบบร่วมมือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 สูงกว่าการเรียนการสอนแบบร่วมมืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : การสอนแบบร่วมมือ; การสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง; ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

¹ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Abstract

The purpose of this study is to compare the outcome of English Learning taught by Cooperative Language Learning and Total Physical Response and for grade three students.

The sample is the student in grade 3 from Prachanivej Primary School, Bangkok in Academic Year 2/2016. The sample consists of 64 students from 2 classes which are based on random sampling by way of a lottery defined an experimental group and a controlled group as follows; the experimental group of 32 students having Total Physical Response method and a controlled group of 32 students having Cooperative Language Learning method.

The instruments are, (1) the lesson plan which is divided into two methods (2) the post-test (3) the evaluation form for teaching with Cooperative Language Learning and Total Physical Response method. The finding shows that teaching with Total Physical Response gain the learning outcome greater than teaching by Cooperative Language Learning method in statistically significant with 0.05.

Keywords : Cooperative Language Learning; Total Physical Response Method; English Learning Achievement

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเจริญก้าวหน้าในสังคมทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การติดต่อสื่อสารการเดินทางไปมาหาสู่ ซึ่งกันและกันเป็นไปอย่างรวดเร็วดังนั้นการติดต่อทำธุรกิจต่างๆให้ได้ในระยะเวลาอันสั้นและเป็นไปได้อย่างสะดวกสบาย การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งใน ชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารการศึกษาและการแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของบุคคลอื่นที่ต่างชาติต่างภาษาดังนั้นบุคคลควรที่จะตระหนักถึงการพัฒนาภาษาและวัฒนธรรมขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจการเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ วิ ส ย ทั ศ น์ ใน ก า ร ด า เนิ น ชี วิ ต (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, 2550, หน้า 245)

แนวทางการจัดการศึกษาของไทยจึงได้ให้โอกาสผู้เรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเรียนภาษาต่างประเทศจนถึงชั้นมัธยมศึกษาและเป็นวิชาที่กำหนดให้จัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศไว้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 โดยกำหนดเป็นเป้าหมายของการเรียนภาษาต่างประเทศให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพศึกษาต่อในระดับสูง รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมไทยไปอย่างสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ รายการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, 2550, หน้า 245) ดังนั้นเองการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นในชีวิตประจำวัน

เพราะภาษาอังกฤษนั้นเป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศในด้านการศึกษาหรือแม้แต่การประกอบอาชีพการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจความแตกต่างของภาษา รวมถึงประเพณีวัฒนธรรม วิถีชีวิต ทำให้มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ มีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตได้ การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความคาดหวังว่าเมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆในการแสวงหาความรู้ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551; สุวรรณี ศิริพิทักษ์ชัย, 2559) ซึ่งการสอนภาษาอังกฤษนั้นเป็นการจัดกิจกรรมเพื่อมุ่งพัฒนาทักษะที่สำคัญ 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน สำหรับการเรียนระดับเริ่มต้นจะเน้นการฟังเสียง พยางค์ คำศัพท์ วลี แล้วสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง ซึ่งผู้ที่มีทักษะการฟังและทักษะการพูดที่ดีจะต้องมีความรู้พื้นฐานในเรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากพอสมควร ดังที่ Ghadessy (อ้างถึงใน คัดนางค์ มณีศรี, หน้า 16) ให้ความเห็นว่าการสอนคำศัพท์มีความสำคัญยิ่งกว่าการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ เพราะคำศัพท์เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา ในบรรดาองค์ประกอบทั้งหลายของภาษาคำศัพท์จึงถือเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของภาษาทุกภาษา

แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อยๆ ส่งเสริมผู้เรียนให้ทำงานร่วมกันเพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด หรืออาจจะ

กล่าวได้ว่าเป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เหมาะสมตามสภาพวัฒนธรรม นั่นคือให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันในลักษณะเป็นประชาธิปไตยและมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งประกอบด้วย (1) การฟังพาดำกันในห้องที่คือนั้นคือสมาชิกทุกคนมีหน้าที่และความสำคัญเท่ากันรู้หน้าที่ของตนและรับผิดชอบในกิจกรรมต่างๆ เสมอกัน ทุกคนตระหนักดีว่าความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกแต่ละคน (2) การสร้างทีมงานคือการฟังพาดำกันและกันชี้ให้เห็นว่าต้องมีการจัดกลุ่มขึ้นเพื่อทำกิจกรรมผู้เรียนสามารถจัดกลุ่มกันเองได้ หรือครูผู้สอนเป็นผู้จัดกลุ่มให้ผู้เรียนก็ได้ (3) ความรับผิดชอบ คือ ความรับผิดชอบเป็นสิ่งสำคัญในการจัดการเรียนแบบร่วมมือ เพื่อให้ประสบความสำเร็จ ผู้เรียนได้รับมอบหมายความรับผิดชอบเป็นรายบุคคลให้คะแนนหรือจัดลำดับงานส่วนที่รับผิดชอบในโครงการกลุ่ม หรือตามกฎที่ว่าจะยังทำกิจกรรมในกลุ่มทุกคนจนกว่างานจะเสร็จ (4) ทักษะทางสังคม คือ ทักษะในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล รวมทั้งการสื่อความหมาย การช่วยสอน และการแก้ปัญหาความขัดแย้ง ช่วยให้อำนาจการจัดการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเป็นหมู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ (5) โครงสร้างการเรียนรู้และวิธีการจัดโครงสร้าง เป็นกรอบวิธีการจัดการเรียนรู้ที่อิสระจากเนื้อหา สำหรับใช้ในการจัดลำดับพฤติกรรมในห้องเรียน ในการจัดให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับเนื้อหาและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน โครงสร้างการเรียนรู้จะบรรยายลำดับวิธีการต่างๆ ที่ผู้เรียนจะเปิดปฏิสัมพันธ์ต่อกัน

เทคนิคการสอนภาษาด้วย TPR-Total Physical Response (TPR) หมายถึง การสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง โดยให้ผู้เรียนฟังคำสั่ง

จากครูแล้วผู้เรียนทำตาม เป็นการประสานการฟังกับการใช้การเคลื่อนไหวของร่างกายเป็นการตอบรับให้ทำตามโดยผู้เรียนไม่ต้องพูด ดังนั้นการสอนแบบ TPR เป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียน เริ่มต้นด้วยการฟังและเข้าใจความหมายของคำศัพท์ หรือประโยคจากการแสดงท่าทางของผู้สอน และสื่อที่เป็นสิ่งของหรือรูปภาพ (มณี อินทพันธ์, 2553, หน้า 53) โดยผู้สอนนำคำศัพท์ที่ใกล้ตัวผู้เรียนมาร้อยเรียงเป็นประโยคบอกเล่าหรือประโยคคำสั่ง วิธีการสอนแบบ TPR เป็นการสอนที่ควบคู่กับการสอนแบบฝึกซ้ำๆ (drill teaching method) เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ และสามารถ ปฏิบัติได้กระบวนการพูดและปฏิบัติซ้ำๆ ของผู้สอน ทำให้ผู้เรียนเกิดการจดจำตามศักยภาพ Asher (1979, 13) กล่าวว่า การสอนแบบ TPR เป็นวิธีการที่เป็นธรรมชาติ และเหมาะสมอย่างยิ่งต่อผู้ที่เริ่มต้นเรียน ภาษาต่างประเทศ และควรมีสื่อเพื่อให้ผู้เรียนได้เห็น คำศัพท์ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ได้ (Mahmuda, 2011) เพราะความสามารถในการจดจำคำศัพท์เป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนรู้และพัฒนาการเรียนภาษาต่างประเทศในระดับสูง ขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือกับการสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชา

นิเวศน์ 2 แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 ห้องเรียนจำนวนนักเรียน 284 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ซึ่งนักเรียนทั้ง 8 ห้องมีความสามารถใกล้เคียงกันตามมาตรฐานของโรงเรียน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชานิเวศน์ 2 แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โดยนำคะแนนของภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 มาพิจารณา เลือก 2 ห้อง ที่มีคะแนนใกล้เคียงกัน คือนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 ห้อง 5 จำนวน 32 คน และนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 ห้อง 6 จำนวน 32 คนนำมาสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับฉลาก ได้ผลคือนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 ห้อง 5 จำนวน 32 คนเป็นกลุ่มทดลองและนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 ห้อง 6 จำนวน 32 คนเป็นกลุ่มควบคุม

2. ขอบเขตด้านเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เป็นเนื้อหาภาษาอังกฤษ หลักไวยากรณ์เพื่อเสริมความรู้ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำนวนภาษา: Question: What is he/she wearing? Answer: She's wearing the dress. คำศัพท์: Skirt, Dress, Shirt, Pants, Shorts เป็นการเรียนรู้ตามมาตรฐานตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง วิชาภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

3. ขอบเขตด้านตัวแปรในการวิจัยในการวิจัยมีตัวแปรที่ศึกษาดังนี้

3.1 ตัวแปรต้น คือวิธีการสอน ได้แก่ (1) การสอนแบบร่วมมือ และ (2) การสอนแบบใช้ทำทาง

3.2 ตัวแปรตาม ผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

โดยผู้วิจัยทำการสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้เนื้อหาเดียวกันแต่แตกต่างกันด้านวิธีการสอน โดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือจำนวน 5 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง และการสอนแบบใช้ทำทางจำนวน 5 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 10 แผน 10 ชั่วโมง

4. ขอบเขตด้านเวลาดำเนินการวิจัย ดำเนินการสอนตั้งแต่วันที่ 2-9 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558 เป็นระยะเวลา 5 วัน วันละ 2 คาบ รวมทั้งหมด 10 ชั่วโมง

ระเบียบวิธีวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นเครื่องมือ ประกอบด้วย

1. ประเภทสื่อการเรียนการสอน ประกอบด้วย CD รูปภาพ กระดานดำ แบบฝึกหัด
2. หนังสือการเรียนการสอนเรื่อง Let's go
3. แผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในกลุ่มทดลองให้ดำเนินการสอนภาษาแบบทำทางจำนวน 5 แผน แผนละ 1 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 5 คาบ

4. แผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มควบคุมให้ดำเนินการสอนภาษาแบบร่วมมือจำนวน 5 แผน แผนละ 1 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 5 คาบ

5. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นการทดสอบคำศัพท์และสำนวนภาษา

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบทำทาง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่ม

ทดลอง เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยการสอนแบบทำทางมีขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศระดับช่วง ชั้นที่ 2 ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น

พื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, 2550)

1.2 ศึกษาคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษ หลักของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อหาขอบเขต และบริบทของการเรียนการสอน จำนวน 2 เรื่อง (ดูตาราง 1)

ตาราง 1

แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้ทำทาง

การสอนภาษาโดยใช้ทำทาง (Total Physical Response--TPR) ใช้สอนนักเรียนชั้น ป.3/6			
วัน/เดือน/ปี	คาบที่	เวลา	เรื่องที่สอน
2 พฤศจิกายน 2558	1 (1 ชั่วโมง)	13.00-14.00	Unit 4 : Clothing
3 พฤศจิกายน 2558	2 (1 ชั่วโมง)	13.00-14.00	Unit 4 : Clothing
4 พฤศจิกายน 2558	3 (1 ชั่วโมง)	13.00-14.00	Unit 8 : Sport
5 พฤศจิกายน 2558	4 (1 ชั่วโมง)	13.00-14.00	Unit 8 : Sport
6 พฤศจิกายน 2558	5 (1 ชั่วโมง)	13.00-14.00	Unit 8 : Sport

****TPR** แผนการสอนแบบเน้นท่าทางและอุปกรณ์ B = Body, O = Object, P = Picture, S = Story

1.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แนวคิดการสอน หลักสำคัญ การเรียนรู้ ภาษาอังกฤษโดยใช้ทำทาง และนำเนื้อหาที่คัดเลือกแล้วมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ จำนวน 5 แผน

1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาอิสระและผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ความเที่ยงตรงและความยากง่าย เพื่อทำการปรับปรุงและแก้ไขเพิ่มเติม

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา 3 คนตรวจสอบ เพื่อประเมินแผน การจัดการเรียนรู้ โดยใช้ดัชนีความ สอดคล้อง (IOC) กำหนดให้มีค่าดัชนีความ สอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งผลการประเมินได้ ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.95

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการ ตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำมาจัดพิมพ์ เป็นฉบับจริงแล้วนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดย วิธีการเรียนการสอนแบบร่วมมือ ผู้วิจัยได้ ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่ม ควบคุม เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยการสอนแบบร่วมมือมีขั้นตอนดังนี้

1 ศึกษาสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่ม สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศระดับช่วงชั้นที่ 2 ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, กรม วิชาการ, 2550)

2 ศึกษาคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษ หลักของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อหาขอบเขต และบริบทของการเรียนการสอน จำนวน 2 เรื่อง (ดูตาราง 2)

ตาราง 2

แผนการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ

การเรียนการสอนแบบร่วมมือ (Cooperative Language Learning--CLL) ใช้สอนนักเรียนชั้น ป.3/5			
วัน/เดือน/ปี	คาบที่	เวลา	เรื่องที่สอน
2 พ.ย. 2558	1 (1 ชั่วโมง)	9.00-10.00	Unit 4 : Clothing
3 พ.ย. 2558	2 (1 ชั่วโมง)	9.00-10.00	Unit 4 : Clothing
4 พ.ย. 2558	3 (1 ชั่วโมง)	9.00-10.00	Unit 8 : Sport
5 พ.ย. 2558	4 (1 ชั่วโมง)	9.00-10.00	Unit 8 : Sport
6 พ.ย. 2558	5 (1 ชั่วโมง)	9.00-10.00	Unit 8 : Sport

CLL แผนการสอนเน้นการจัดกิจกรรมแบบเข้ากลุ่ม

3. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แนวคิดการสอน หลักสำคัญ การสอน ภาษาอังกฤษแบบร่วมมือและนำเนื้อหาที่คัดเลือก แล้วมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จำนวน 5 แผน

4. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอ ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาอิสระและผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม ความเที่ยงตรงและความยากง่าย เพื่อทำการปรับปรุงและแก้ไขเพิ่มเติม

5. นำแผนการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เชี่ยวชาญ ด้านเนื้อหา 3 คนตรวจสอบ เพื่อประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) กำหนดให้มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งผลการประเมินได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.91

6. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการ ตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำมาจัดพิมพ์ เป็นฉบับจริงแล้วนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบ ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ตามมาตรฐาน ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง วิชา

ภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาตำรา เนื้อหาวิชา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบ ให้ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

2. สร้างแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทดสอบเนื้อหาเกี่ยวกับหลักไวยากรณ์เพื่อเสริมความรู้ในการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษสำนวนภาษา: What is he/she wearing?: She's wearing the dress. คำศัพท์: Skirt, Dress, Shirt, Pants, Shorts จำนวน 30 ข้อ

3. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภาษาอังกฤษที่สร้างเสร็จให้ผู้เชี่ยวชาญ พิจารณาตรวจสอบ การใช้คำถาม ตัวเลือก และ ประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับ จุดประสงค์การเรียนรู้ซึ่งความเที่ยงตรงเนื้อหาได้ ค่า IOC ระหว่าง 0.67-1.00 ทุกข้อคำถาม ได้ ข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์ทั้งฉบับ จำนวน 30 ข้อ

4. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขตาม คำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปทดลองใช้กับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประชา

นิเวศน์ 2 แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 70 คน

5. ตรวจสอบข้อสอบให้คะแนนข้อที่ตอบถูกต้อง ให้คะแนน 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิด หรือไม่ตอบ หรือตอบเกิน 1 แห่ง ให้ 0 คะแนน เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (item-total correction) ผลปรากฏว่าได้ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.69-1.76 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.3-0.92

6. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่คัดเลือกไว้จำนวน 30 ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรของ KR-20 ของ Kuder Richardson ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.80

7. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขเป็นฉบับสมบูรณ์แล้ว นำแบบทดสอบไปใช้กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการวิจัย และการเก็บรวบรวมข้อมูลการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิธีการสอนแบบร่วมมือกับการสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยทำการสอนและเก็บดำเนินการสอนตั้งแต่วันที่ 2-9 พฤศจิกายน พ.ศ.2558 เป็นระยะเวลา 5 วัน วันละ 2 คาบ รวมทั้งหมด 10 ชั่วโมง

กิจกรรมการเรียนรู้

นำเข้าสู่บทเรียน ด้วยการเขียน 5 คำศัพท์ Skirt, Dress, Shirt, Pants, Shorts ลงบนกระดาน เปิด CD เพื่อให้ผู้เรียนได้ฟังการออกเสียงอย่างถูกต้องของแต่ละคำศัพท์ พร้อมทั้งให้ผู้เรียนออก

เสียงร่วมกัน จากนั้นนำรูปภาพของ 5 คำศัพท์ Skirt, Dress, Shirt, Pants, Shorts ยกให้ผู้เรียนได้อ่านออกเสียงพร้อมกัน ดำเนินการเริ่มสอนโดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละไม่เกิน 6 คน รวมทั้งหมด 6 กลุ่ม โดยผู้สอนเป็นผู้แบ่งกลุ่มให้โดยระหว่างเด็กที่มีผลการเรียนดีและเด็กที่มีผลการเรียนปานกลางจนถึงอ่อน จากนั้นผู้สอนแจกรูปภาพให้แต่ละกลุ่ม โดยผู้สอนจะเป็นผู้ถามคำถามแต่ละกลุ่ม "Where is he/she wearing?" และให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันตอบ จากนั้นให้ผู้เรียนในกลุ่มผลัดกันถาม-ตอบ โดยให้ผู้เรียนส่งตัวแทนกลุ่ม 2 คนออกมาหน้าห้องเพื่อถาม-ตอบ อย่างน้อย 4 ประโยคโดยใช้รูปภาพ เช่น ผู้เรียนคนที่ 1 ชี้ไปที่รูปภาพเลข 4 "What is she wearing" ผู้เรียนอีกคนตอบว่า "She is wearing the shorts." เป็นต้น สุดท้ายผู้สอนแจกแบบฝึกหัดให้แต่ละกลุ่มทำ

ขั้นตอนการประเมินผลการสอน

การประเมินผลการสอนทั้งการสอนแบบร่วมมือ (Cooperative Language Learning--CLL) กับการสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง (Total Physical Response TPR) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. สถิติที่ใช้ในการหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ โดยใช้เทคนิค 40% ของจำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมดเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มสูง (H) และกลุ่มต่ำ (L) ดังนี้

$$P = \frac{H + L}{2N}$$

$$r = \frac{H - L}{N}$$

P แทน ค่าความยากของข้อคำถาม

r แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถาม

H แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบข้อคำถามถูก

L แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบคำถามถูก

N แทน จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เพื่อประเมินการสอน โดยการหาสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.1 ร้อยละ (percentage) = $\frac{\text{ความถี่ของรายการนั้น} \times 100}{\text{ความถี่ทั้งหมด}}$

2.2 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) จากสูตร $\bar{X} = \frac{\sum X_i}{N}$

เมื่อ X แทนข้อมูลแต่ละตัว

N แทน จำนวนของข้อมูล

2.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

$$S = \sqrt{\frac{\sum X_i^2}{N} - \left(\frac{\sum X_i}{N}\right)^2}$$

เมื่อ X_i แทนข้อมูลแต่ละตัว

N แทนจำนวนของข้อมูล

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ระหว่างกลุ่มที่เรียนการสอนแบบร่วมมือ กับกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการสอนการสอนภาษาโดยใช้ทำทางเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า ผลการเรียนรู้ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่เรียนโดยการสอนด้วยการสอนภาษาโดยใช้ทำทาง สูงกว่าการสอนแบบแบบร่วมมือ โดยใช้สถิติการหา t-test independent ด้วยการโปรแกรมสำเร็จรูป

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาค่าความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากสูตรต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนให้

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ผลการวิจัย

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนโดยใช้ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือกับการสอนภาษาโดยใช้ทำทาง เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยหาคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่ม โดยการทดสอบค่า (t-test) (ดูตาราง 3)

ตาราง 3

คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนแบบร่วมมือกับการสอนภาษาโดยใช้ทำทาง

วิธีการสอน	N	$\bar{X}$	S.D.	df	t	sig
แบบทำทาง	40	13.75	2.59	62	3.249*	0.02
แบบร่วมมือ	40	11.12	3.76			

* p < 0.05

จากตาราง 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ระหว่างวิธีการสอนแบบท่าทางและวิธีการสอนแบบร่วมมือเท่ากับ 13.75 และ 11.12 คะแนนตามลำดับ แต่เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยโดยการทดสอบที (t-test) ได้ t เท่ากับ 3.249 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.02 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบท่าทางมีผลสัมฤทธิ์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ได้สูงกว่าแบบร่วมมือ

การอภิปรายผล

จากการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษและความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนแบบร่วมมือกับการสอนภาษาโดยใช้ท่าทางสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ระหว่างวิธีการสอนแบบท่าทางและวิธีการสอนแบบร่วมมือเท่ากับ 13.75 และ 11.12 คะแนน ตามลำดับ แต่เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยโดยการทดสอบที (t-test) ได้ t เท่ากับ 3.249 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.02 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนแบบท่าทางมีผลสัมฤทธิ์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ได้สูงกว่าแบบร่วมมือซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากหลายประการ คือ

ประการแรกวิธีการสอนแบบท่าทางทำให้ผู้เรียนมีความจดจำคำศัพท์ได้มากกว่าปกติ

เพราะสามารถจดจำท่าทางและสัญลักษณ์ของภาษา สอดคล้องกับงานวิจัยของซีรีน ชุมวรฐายี (2557) ประสิทธิภาพของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยทำการศึกษาประสิทธิภาพของการสอนแบบ TPR ต่อการเรียนรู้ คำศัพท์ของนักเรียนชั้น ป.1 (2) ศึกษาความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนหลังจากเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบ TPR (3) ศึกษาหมวดคำศัพท์ที่เกิดการพัฒนาสูงสุดเมื่อใช้การสอนแบบ TPR กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้น ป.1 จำนวน 25 คน เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แผนการสอน แบบทดสอบ ก่อน-หลังเรียนและแบบทดสอบหาความคงทน รวมทั้งการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ ผลสรุปจากการวิจัยพบว่าความสามารถในการรับรู้คำศัพท์ของนักเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คะแนนเฉลี่ยในผลของความคงทนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยหลังสอน และหมวดคำศัพท์ที่นักเรียนเกิดการพัฒนาคือ หมวดคำบอกความรู้สึก สอดคล้องกับงานวิจัยของ Mattisson (2011) ศึกษาเรื่อง Using TPR Method in Teaching English Adjectives โดยมีกลุ่มทดลองเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษา อายุ 11 ขวบ เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า การสอนแบบ TPR มีประสิทธิภาพกับการสอนคำคุณศัพท์ภาษาอังกฤษ นักเรียนมีความเข้าใจและนำคำคุณศัพท์ไปใช้ได้ถูกต้องมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Mahmudah (2011) เรื่อง Improving students' ability using preposition of place through Total Physical Response (TPR) ผลการวิจัยสรุปได้ว่าการสอน

แบบ TPR มีประสิทธิภาพต่อการสอนคำบุพบทให้กับนักเรียน ซึ่งนักเรียนเข้าใจและนำคำบุพบทไปใช้ได้ถูกต้องมากขึ้น เช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของศศิธร เจริญใจ (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความคงทนต่อการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สรุปได้ว่า กิจกรรมทัศนศิลป์และกิจกรรมตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียน มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้เรื่องคำศัพท์สูงขึ้นและนักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ไม่แตกต่างกันระหว่างการใช้กิจกรรมทัศนศิลป์และกิจกรรมสนองด้วยท่าทาง

ประการที่สองวิธีการสอนแบบท่าทางสร้างแรงจูงใจในการเรียนกระตุ้นความสนใจและมีส่วนร่วมในการเรียนซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Woodruff (1979) ได้รายงานสอนภาษาให้กับนักศึกษาปีที่ 1 จำนวน 350 คนโดยการนำของ Janet King Swaffa แห่งมหาวิทยาลัย เท็กซัส ซึ่งสอนโดยการตอบสนองด้วยท่าทางพบว่า ทักษะการฟังและการอ่านของผู้เรียนที่เรียนโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทางใช้เวลาเรียน 1 ภาคเรียนจะมีผลเท่ากับผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีฟังและพูดถึง 2 ภาคเรียนเมื่อเปรียบเทียบสอนผ่านจากภาคเรียนที่ 1 ไปต่อภาคเรียนที่ 2 ปรากฏว่า ผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีการตอบสนองแบบท่าทางมีอัตราการสอบผ่านได้ร้อยละ 75 ในขณะที่กลุ่มผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีการฟังพูดมีอัตราการสอบผ่านเพียงร้อยละ 50 จากการประเมินผลผู้เรียนในด้านแรงจูงใจปรากฏว่าผู้เรียนในกลุ่มที่สอนด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น

ประการที่สาม วิธีการสอนแบบท่าทางช่วยกระตุ้นการพูดการออกเสียงการแสดงออกพร้อมกับ

การเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของแรกขวัญ ครองงาม (2547) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่าวิธีการสอนดังกล่าวเหมาะสมกับนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษรวมถึงเป็นวิธีการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะฟังพูด จากผลการศึกษาวิจัยทำให้ทราบว่านักเรียนทั้ง 3 กลุ่มที่ได้เรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสามารถพัฒนาทักษะการฟังพูดของนักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนได้ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเมธวรินทร์ อธิธิไชย (2547) นำเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางไปใช้ในเด็กเช่นกัน เรื่องการใช้วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อเตรียมพร้อมการฟัง พูดภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธธา ตำบลท่าพระยา อำเภอ นครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ในช่วงภาคฤดูร้อนก่อนเปิดภาคเรียนตามปกติ ประจำปี 2547 ผลการศึกษา พบว่าความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมีความแตกต่างกันโดยความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองสอดคล้องกับงานวิจัยของพัชรพิมล บุญธรรม (2537) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านดอนมดแดง (บ้านดงบัง) จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 60 คน โดยใช้การสอนแบบสนองด้วยท่าทางและการสอนตามแนวทางการสอนเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าการสอนตามแนวการสอนเพื่อการ

สื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับงานวิจัยของอุไรวรรณ ชูพันธ์ (2538) ได้ทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การสอนแบบการโต้ตอบทางสระและการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังและการพูดสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังและการพูดสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะ

ระดับกระทรวง รัฐบาลควรมีนโยบายส่งเสริมให้เอกชนมีบทบาทในการจัดการศึกษามากขึ้น เนื่องจากการจัดการศึกษาของเอกชนสามารถช่วยแบ่งเบาภาระในการจัดการศึกษาของชาติได้เป็นอย่างมาก โดยกำหนดนโยบาย และยุทธศาสตร์สนับสนุนให้มีการปรับเปลี่ยนวิธีการบริหารจัดการสถานศึกษา ในรูปแบบของการบริหารการเปลี่ยนแปลงในสถานศึกษา ส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการ การประกันคุณภาพ การวิจัย และพัฒนาเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ได้แก่ การพัฒนาด้านโครงสร้าง ด้านคน ด้านวัฒนธรรมองค์กร และด้านเทคโนโลยี อันจะเป็นผลให้ครูเกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน นำไปสู่การเกิดพลังอำนาจครูต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ.(2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน.พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: ผู้แต่ง.
- กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ. (2550). รายงานการศึกษา ปีการศึกษา 2497-2499. กรุงเทพมหานคร : ผู้แต่ง.
- คัตนางค์ มณีศรี. (2546). กิจกรรมพัฒนา EQ สำหรับระดับอนุบาล- มัธยมศึกษาต้น. กรุงเทพมหานคร : เอ็กซ์เปอร์เน็ท.
- ชีริน ชุมารจูายี. (2557). ประสิทธิภาพของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- พัชรพิมล บุญธรมย์. (2537). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางกับที่เรียนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มณี อินทพันธ์. (2553). การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง: วิวัฒนาการและการนำไปใช้กับผู้เรียนต่างบุคลิกภาพ รูปแบบการเรียนและระดับความสามารถทางภาษา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- เมธวีน อินธิไชย. (2547). การใช้วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อเตรียมความพร้อมการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนของนักศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธาวิน จังหวัดนครปฐม. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- แรกขวัญ ครอบงาม.(2547). การพัฒนาทักษะฟัง-พูด โดยวิธีการสอนแบบสนองด้วยท่าทาง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศศิธร เจริญใจ. (2550). การศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. ปรินญานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุวรรณี ศิริพิทักษ์ชัย (2559) การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้อตามแนวคิด ภาระงานเป็นฐานโดยใช้แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปี 4. วารสารดุซงญอบัณฑิตทางสังคมศาสตร์, (ฉบับพิเศษ), 52-56
- อุไรวรรณ ชูพันธ์. (2538). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนแบบการโต้ตอบทางสรีระและการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- Mahmuda, R. (2011). *Improving students' ability using preposition of place through Total Physical Response (TPR)*. Retrieved January 2, 2014, from www.englishteachingforum.com
- Mattisson, J. (2011). *Using TPR method in teaching English adjectives*. Retrieved July 20, 2013, from www.diva-portal.org